

Verstikkende dans

Zeevaarders, dat waren wij
Op reis voor kruiden, de zon voorbij
Barre nachten en hete dagen
Door de wind daarheen gedragen

Land van schoonheid, nootmuskaat,
Zonneschijn op je gelaat
Indië, jij prachtig land
Wij reiken jou de hand

Dans met ons door diep verleden
Hoor het aan, onze gebeden
Wees niet bang, wij zullen leiden
Houd ons vast, wees niet bescheiden

Trompetgeschal en luide kreten
Oh Indië, je moest eens weten
Hoe blij wij nu met jou hier zijn
Doe toch mee, aan het festijn

Groei zoals je altijd doet
Met kracht en liefde en met moed
Er wordt toch slechts aan jou gevraagd
Dat ieder burger zich gedraagt

Overschrijd niet onze grens
Oh lief, dans mee met de cadens
Wij zetten voeten hier, en handen daar
Jij bent burger, wij zijn tsaar

We horen je stem, zacht maar schel
"Je doet me pijn, ik zeg vaarwel"
Maar m'n lief, zo is het niet
Er is geen sprake van verdriet

Stil nu maar, en dans met mij
Wij zijn maatjes, zij aan zij
We zien dat je gespannen bent
Laat het los, en wees content

Je kaak staat strak, je ogen fel
We dansen door op elke tel
Vingers knijpen je armen fijn
Wees nou stil, houd op die schijn

Maar jij vocht harder door

Je stampte, schreeuwde en je zwoor
Toen je me beet greep bij de das
Dat rood-wit-blauw verleden was

We lieten jou niet los, nee nee
Onze wegen scheidden niet in vree
We schreeuwden dat je luisteren moest
Deed je dat niet, dan werden we woest

Ik wilde een gedicht schrijven over de specerijenhandel met Nederlands-Indië, maar het werd een gedicht over ons koloniale verleden. Hoe hard Indië ook vocht, we lieten haar niet gaan.